

Bài không tên số 7.

Vũ thành An

Một làn khói trắng du đời vào quên lãng nâng sầu thành hơi ấm hơ dịu tình đau
Dòng nhạc xa cũ khơi lại niềm nhung nhớ ôi người yêu ta xưa phiêu bạt nơi đâu

Ngày dài im lặng yêu người làm tóc trắng tâm sự rồi đến đắng như lệ giờ biết nhau
Vầng vặc trăng sao phương nào em có thấu tâm sự nay rướm máu chia gì được đón đau?

Đêm vỗ về nuôi nấng đêm trao ngọt ngào hương phấn buồn lời dòng tóc mỡ trong dòng ngày tháng vật vờ
Bao nhiêu mộng mơ đó đã tan theo một cơn gió bơ vơ dòng tóc mỡ trôi dạt mười bốn nghìn bờ

Thân em rồi hoang phế lê theo thời gian giông gió thổi cũng đành cúi xuống cho mộng đời thoát đi Một
Thân ta giờ ngao ngán mong manh dòn khô rơm rác năm mười còn ngỡ ngác theo dòng đời lới lui Một

đời đổ cho tình yêu từng đêm dòng nước mắt Sẽ nâng niu đời nhau ư? đón đau anh
đời quẩn quanh dành tranh chấp qua một chớp mắt Sẽ cho em hạnh phúc ư? có không em

Sẽ cho nhau đời nhau ư? xót xa em dẫu đưa nhau mỗi hận đời người
Sẽ cho ta bình yên ư? vẫn đang xin đã cho nhau những điều lạ gì?

Trả lại nước mắt cho mệnh đời son sắt thôi rồi em cũng mất cho tình cúi đầu
Chết là đôi chút kỷ niệm giờ heo hút mỗi tình xưa chất ngất ngưng đọng thăm sâu

Một mình đi mãi trên đường dài không thấy ai người quen tôi đấy bao giờ đời sẽ vui?
Gọi về em gái tươi trẻ ngày thơ ấy đã trở thành mãi mãi con người của khói mây.